

Jak se nám líbí...

Knihy, o kterých se mluví a které jsou aktuálně na pultech, hodnotí Hana Halfarová a Lucie Fendrychová.

Bianca Bellová
Neviditelný muž
Psát recenzi Neviditelného muže, aniž bych prozradila děj, či dokonce pointu nového románu Biancy Bellové, není snadné. Je to právě nesmírně silný a sytý příběh, který oceňovaná česká prozaička vystavěla tak, že vás drží v napětí od začátku do konce.

Příznávám, s posledními větami čtivého románu jsem se rozplakala. Očistně a úlevně. „Já

taky žádná matka roku nejsem, nikdo mě to nenaučil, ale budu se strašně snažit to neposrat. Žádná lepší možnost totiž neexistuje...“

Hlavní hrdinka, šestatřicetiletá novinářka Emilia, nám postupně odhaluje příběh své rodiny poznamenaný tragickou událostí, která napříč generacemi zásadně (až traumaticky) změnila životy jejích členů, především žen. Právě „ženám, které tkají pojivo světa“ B. B. svou knihu věnovala. Díky prolínání dvou časových rovin, které autorka drží pevně a čtenáři srozumitelně ve svých (resp. Emiliiných) rukou, pronikáme do doby před třiceti a více lety, abychom si příběh skládali jako mozaiku, ve které chyběly zásadní dílky desítky let. Když nás je nechá B. B. najít a vložit do celku, dělá to umně jakoby mimoděk – překvapivých a čtenářisky přitažlivých aha momentů je v knize hned několik!

Příběh Emilie a její rodiny se odehrává v jakési přímořské zemi v časech opakovaně napjatých občanskou válkou. Ačkoli se v Emiliině současnosti bojuje kdesi na východě, právě etnické nepokoje tragicky

zasáhly celou rodinu, když byly hlavní hrdince čtyři. I po dvatřiceti letech je to zase bojovná nenávisť, která ženám bere jejich muže včetně toho neviditelného. Kniha ale není válečným románem – spíše rodinnou ságou, ovšem díky Emiliině perspektivě intimně semknutou na necelých sto sedmdesát stran. Jako rudá nit se jimi nevyhnutelně táhne ženská rodová linie zatížená traumaty, která deformují vztahy mezi babičkami, matkami, dcerami, vnučkami... Jak s tím dál žít? Jak se zátěže zbavit? Jak se očistit a přitom linii neporušit? Jak nezustat sama a být pokračovatelkou rodu, ve kterém ženy udržují pečovatelský oheň domova? Na všechny otázky Emilia nachází odpovědi během nečekaného pobývání v rodném maloměstě Serafina uprostřed hor, kam ji vrátili náhlé životní změny a kde se kdysi stal zločin, který přinesl mnoho bolavých křivd. Plná naděje a očekávání si ze starých dílků (očistěných pláčem i odpuštěním) skládá novou rodinnou mozaiku, kdy válkou a nevráživostí zmítaný „svět zaskřípe a trochu se narovná“.

Stejně jako v předchozích knihách i zde B. B. bravurně vytváří atmosféru – konkrétně míst, kde se mezi lidmi stále udržují mýty jako za starých časů. Stačí jí k tomu vždy pár vět, kde s důrazem na detail a s lehkostí sobě vlastní popisuje prostředí i situace. Okamžitě vás mrazí v zádech, když duch zesnulý chodí nočním domem otevírat lednici. Nebo se škodolibě smějete, když na tradičních hodech praskne trubka od kanalizace a místní honorace v róbách se musí brodit výkaly... Moje představitost říká – jeden filmový záběr za druhým! Na začátku jsem se zmínila o sytosti. Bellová totiž dokáže svým psaním nasytit mnoho našich smyslů. Její krajiny, domy i postavy v nich nejen vidíte a slyšíte, ale nasáváte jejich parfémy a vůni prádla ve starých skříních, ústa vám zaplavuje sladkost zrajících hrušek, dotýkáte se hnisavých válečných zranění, ztrácíte dech při divokém sexu nebo cítíte nový život uvnitř sebe.

Bianca Bellová
Neviditelný muž
Host, 349 Kč
Hodnocení ★★★★★

Jana Poncarová Dvojí život

Měla jsem výsadu nejprve autorku vidět na vlastní oči na křtu knížky, prohodit s ní pár slov a rychle se naladit na stejnou vlnu, když jsme zjistily, že nám zápěstí zdobí stejný náramek z mušlí. Jana Poncarová patří mezi zkušené a talentované spisovatelky, což potvrzuje fakt, že její romány jdou na dračku.

Pro mě byla knížka Dvojí život první, kterou jsem četla, a věřím, že to tak mělo být. Protože jsem stejně jako hlavní hrdinka Julie prožila část života v době, kdy se spousta věcí nesměla a o některých se ani nesnilo, protože jsme je neznali.

Psát o věcech, které se opravdu staly, přináší riziko, že

lidé budou vzpomínat a srovnávat. Nebo že se v nich naopak probudí špatné pocity a hned knížku odmítnou. Byla by to škoda, protože nejde o historická fakta, ale o příběh lidí, kteří mohli klidně bydlit ve našem sousedství.

Dřív se říkalo do něčeho se zažrat, když člověk nevnímal místo (narvaný rychlík Praha – Hradec Králové a zpět) ani čas (2x 2 hodiny a kousek) a nechtěl se odtrhnout (což bohužel zařídila poslední stránka). To se mi stalo a bylo to úžasné. Dnes na to existuje výraz být ve flow.

Mám ráda, když příběh propojuje dvě časové roviny, ale někdy se v tom ztrácím. Tentokrát jsem si udržela přehled, taky díky jinému typu písma, oceňuji, a oblibila si stejně Julii šestnáctiletou v se-

dmadesátkách i její dospělou verzi po osmadesátém. Samozřejmě, víc jsem jí držela palce, když se v hodné holce s copánky a mašlemi, co hrála na housle jen režimem povolené skladby, probudila rebelka. Ustříhla si ofinu, bouřila proti tátovi papalášovi, mámě tyrance, zpívala rockové písničky s vlasatými kluky a s jedním chodila.

Knížku jsem hltala, ale pořád se o hlavní hrdinku bála a čekala, co špatného se stane. Na nějakou tu ránu obuškem došlo, ale určitě nebude vadit, když prozradím, že se to dalo ustát. Protože převládlo napětí, jak to s Julií bude, jestli před vším uteče, nebo ne... To samozřejmě neřeknu. Ale skoro na konci, když už si myslíte, že všechno víte, autorka připravila ještě jednu parádní bombu.

Jana Poncarová
Dvojí život
Nakladatelství Motto, 399 Kč
Hodnocení ★★★★★